

20. s.e.t. 2020

Jesus sagde: "Men hvad mener I? En mand havde to sønner. Han gik hen til den første og sagde: Min søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Men han svarede: Nej, jeg vil ikke! Bagefter fortrød han og gik derud. Så gik han til den anden søn og sagde det samme til ham. Han svarede: Ja, herre! men gik ikke derud. Hvem af de to gjorde deres fars vilje?" De svarede: "Den første." Jesus sagde til dem: "Sandelig siger jeg jer: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige før jer. For Johannes kom til jer og lærte jer vejen til retfærdighed, og I troede ham ikke, men toldere og skøger troede ham. Og skønt I så det, angrede I heller ikke bagefter og troede ham.

Hør endnu en lignelse! Der var en vingårdsejer, som plantede en vingård og satte et gærde om den, og han gravede en perse i den og byggede et vagttårn. Han forpagtede den bort til nogle vinbønder og rejste udenlands. Da høsttiden nærmede sig, sendte han sine folk til vinbønderne for at få sin høst. Men vinbønderne greb hans folk, og én pryglede de, en anden dræbte de, og en tredje stenede de. Han sendte nogle andre folk, flere end første gang, men de gjorde det samme ved dem. Til sidst sendte han sin søn til dem, for han tænkte: "De vil undse sig for min søn." Men da vinbønderne så sønnen, sagde de til hinanden: "Det er arvingen. Kom, lad os slå ham ihjel og få hans arv." Og de greb ham og smed ham ud af vingården og slog ham ihjel. Når nu vingårdens ejer kommer, hvad vil han så gøre med de vinbønder?" De svarede ham: "Et ondt endeligt vil han give de onde og overlade vingården til andre vinbønder, som vil give ham høsten, når tiden er inde."

Jesus sagde til dem: "Har I aldrig læst i Skrifterne: "Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørneste. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne?" Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, der falder over denne sten, bliver kvæstet, men den, som stenen falder på, vil den knuse." (Matthæusevangeliet 21,28-44)

Jeg siger jer: Sådan bliver der større glæde på Kristeligt Dagblads redaktion over én kendis, som omvender sig, end over 99 læsere, som ikke har brug for omvendelse. Det lyder

bibelsk, men det er det ikke. Det er bare en betragtning, som jeg har gjort mig, efter at jeg i embedes medfør er begyndt at læse Kristeligt Dagblad på mere eller mindre daglig basis. Og noget er der altså om snakken. For hver eneste gang, der er en kendt, som omvender sig, eller bare synes at omvende sig, så er der straks en journalist, som er klar til at holde en mikrofon, og en redaktør, som er klar til at rydde forsiden. I hver fald på tillægget om "Liv & Sjæl". At det forholder sig nogenlunde sådan, har vi set endnu et godt eksempel i den seneste tid, hvor Kristeligt Dagblad har brugt utroligt meget spaltepads på endnu en celeber omvendelsesberetning. Og det, som det drejer sig om, er selvfølgelig at kulturjournalisten, forfatteren, skuespilleren, madanmelderen, protohipsteren Martin Kongstad i løbet af de sidste tre år har skrevet og nu har udgivet en biografi om komikeren, skuespilleren, manuskriptforfatteren, forretningsmanden, klovnen Casper Christensen. Og der er tale om en helt og aldeles klassisk udviklingsfortælling om både hovedperson og forfatter. Om end den har eller rettere har fået en for mange lidt overraskende slutning lige lidt at den allerede var udgivet.

Kort fortalt så er bogen Kongstad og Christensens fælles fortælling om "midtvejs på vores vandring gennem livet" at være noget til der Fandens fortvivlende sted, hvor det går op for én, at overfladiskheden, nydelsessygen, egoismen, champagnen, rastløsheden, festen, sarkasmen, kokainen, utroskaben og alt det jazz ikke længere er helt nok, fordi det er ingenting. Og ingenting *ikke* kan udfylde den gabende tomhed, som omgiver os. Og ramt af altfor menneskelig dødsangst søger de to midaldrende levemænd derfor fra det larmende ydre og til det stille indre fra død materialisme og til levende spiritualitet, fra æstetik og til religion. Det hele fortalt let og lækkert og med masser af saftige detaljer, så der også er lidt – rigeligt – til husarerne. Anmelderne var i hvert fald begejstrede...

Nå, men når to af de fremmeste repræsentanter for Københavns kreative klasse – den ene med appel til eliten og den anden med appel til massen – går sammen om at skrive en bog, så går det selvfølgelig ikke upåagtet hen i noget dansk medie, men jeg tror ikke at nogen af dem har brugt lige så meget spaltepads på den som Kristeligt Dagblad. Og det skyldes netop at bogen ender med en åben slutning, hvor terapi, mindfulness, vegansk kost, cocktailbuddhisme, yoga og andre instagramvenlige ting heller ikke længere er helt nok, men hvor Casper Christensen også begynder at tale om at blive døbt ind i den ganske almindelige, helt klassiske, halvt kedsommelige kristendom. Kristeligt Dagblads anmeldelse hed: "Den største klovn taler ud", men den kunne ligeså godt have heddet: "Kristen, der vejrer troldeblod". Og stor var triumfen og større blev den, da man allerede dagen efter kunne bringe et langt interview med hovedpersonen selv, hvori han erklærede at han var blevet døbt – i øvrigt af min egen afløser i Hornbæk Kirke, ak, ja, så tæt var jeg altså på at blive en vaskeægte kendispræst – og han villigt poserede med en kopi af Bertel Thorvaldsens vammelsøde

Kristus-figur, som han havde fået i dåbsgave. Det kunne næsten ikke være værre... Jeg mener, det kunne næsten ikke være bedre.

På Kristeligt Dagblad var man i hvert fald meget begejstret, mens man i andre medier var mindre begejstret. Således fandt Dagbladet Informations anmelder det for godt at hælde en dråbe maluret i bægeret, og erklærede ligeud, at bogen: "om den største mand i dansk komik siden Dirch Passer er velskrevet, grundig og underholdende. *Den kræver dog*, at man køber præmissen om, at Casper Christensen *rent faktisk* har lagt sit liv om." Og sådan er det vel nok med offentlige omvendelser næsten alle andre steder. Fordi vi ikke vil tro det, før vi ser det, og så ser halvt eller helt skævt til det. Muligvis/sandsynligvis ikke så meget på grund af andres latterlighed, men mere på grund af vores egen fejhed. Det er alt det med den frodige vingård, som er vokset til. Og faren, som spørger efter hjælp til arbejde. Og den ene, som siger: "Nej, jeg vil ikke!" Og fortryder og gør det alligevel. Og den anden, som siger: "Ja, herre!" Men ikke gør det.

Og det er jo nok sådan, som det er, og sådan, som det skal være, men i stedet for at grine og gøre nar, af dem, som faktisk fortryder deres nej og derfor vover det berømte spring ud på de 70.000 favne vand, uanset om de så har både korkbælte og badevinger på, uanset om de så straks efter søger derind, hvor de igen kan bunde, ja, i stedet for at grine og gøre nar, så kunne man jo også bare tro på det uden videre. Og så ubeset købe præmissen om at det faktisk er muligt at tage springet fra det æstetiske stadium til det religiøse stadium. Hvis ikke på én gang, så dog lidt efter lidt. Og ikke som et man, men som hin enkelte. Ikke som et kollektiv, men som et individ. Ikke som et folk, men som et menneske.

Og at det kan lade sig gøre, det er der faktisk også mindst ét rigtig godt eksempel på, som hvis det var sket i dag ville være gået over i Kristeligt Dagblads spalter, men som skete for godt 1600 år siden og er gået over i både kirke- og kulturhistorien. Jeg tænker – selvfølgelig – på vores store kirkefader Augustin, som gik fra klassisk humanisme over en fluffy spiritualitet til en bundsolid kristendom. Hele forløbet er skildret med stor patos, men også med hudløs ærlighed i hans *Bekendelser*, som er verdenshistoriens første og største selvbiografi, den som alle senere selvbiografier blot er kedelige kopier af. Og kedelig kan man ikke kalde Augustins *Bekendelser*, som blandt andet er kendt for det afsnit, hvori den dameglade bekender falder ned på knæ og beder til Gud: "Herre, giv mig kyskhed og afholdenhed – men ikke lige nu." Ja, han kendte så udmærket til besværlighederne ved alt det der med at lægge sit liv om efter mødet med Gud, men selvom han godt vidste, at han var til nar og til grin for alle andre og sig selv, så gjorde han det alligevel. Eller rettere: Gud gjorde det. For: "du drejede mig omkring. Du trak mig frem bag min egen ryg, hvor jeg havde stillet mig, så længe jeg ikke ville se mig selv."

Ja, Augustin tog springet. Og det, som fik ham til at tage det, det var den følelse som Christensen og Kongstad og du og jeg og vi alle sammen og Gud selv kender, også selvom vi

måske ikke rigtigt vil kendes ved den, nemlig længslen. Den drift som leder os hele vejen gennem livet fra fødsel til død, nogle gange ad omveje, nogle gange ad smutveje, nogle gange lige ud ad den slagne vej, men altid mod målet: At blive forenet, at blive *genforenet* med Gud. Det er den vej, som det går, og det er den vej, som det skal gå. Men det er og bliver ikke til at se det, hvis man ikke lige ved det. Og for åndens liv som for støvets liv gælder det nu engang, at livet må leves forlæns, men forstås baglæns. Og derfor kunne Augustin da også konkludere, at:

”Stor er du, Herre, og højlovet. Din magt er stor og din visdom umådelig.” (Ps. 143, 3 og 147, 5). Også mennesket vil prise dig som part af din skabning, skønt det bærer på sin egen dødelighed som vidnesbyrd om dets synd og dermed om, at ”Du står de hovmodige imod” (1. Pet. 5, 5). Og dog vil mennesket prise dig som en part af din skabning. Du tilskynder selv til, at det er en glæde at prise dig. For du har skabt os til dig, og vort hjerte er uroligt, indtil det finder hvile i dig.”

Disse ord er i sidste ende *alt*, hvad der er at sige om et menneskes liv. Og det er der slet ingen grund til at grine eller gøre nar ad.

Amen.